

[Elsebeth Kock-Petersen]

alting, som om det hele er lige væsentligt. Der er noget, der må opprioriteres, noget, der er mere væsentligt end andet.

Når Socialdemokratiet har stillet en forespørgsel, der vedrører farlige stoffer, er det selvfølgelig også udtryk for, at Socialdemokratiet har prioriteret, at det er et væsentligt element i den arbejdsmiljømæssige debat, til trods for at hr. Taanquist jo under den tidligere debat sagde, at man kunne ikke sige, der var noget, der var mere væsentligt end andet. Selvfølgelig kan man det.

Spørgsmålet om farlige stoffer i arbejdsmiljøet er også efter Venstres mening absolut et af de allervigtigste emner i den arbejdsmiljømæssige diskussion. Og derfor er det som sagt også så glimrende, at det kommer i forlængelse af den debat, vi har haft.

Nu er det jo ikke sådan, at vi med denne debat starter forfra – det er der heller ikke nogen der har påstået – for i virkeligheden er der tale om, at man på arbejdsmarkedet og blandt arbejdsmarkedets parter og i forbindelse med arbejdsmiljølovgivningen konstant har taget diskussionen op om farlige stoffer. Men der er på den anden side nok heller ikke nogen tvivl om, at det er noget, som vi alle sammen er uhyre optaget af, og derfor er der også god rimelighed i at tage diskussionen op igen.

Jeg tror imidlertid, det er vigtigt at fremhæve en af de ting, som ministeren også var inde på i sit svar, nemlig spørgsmålet om forskning og dokumentation. Jeg tror, det er uhyre vigtigt, at vi sørger for at få så meget viden som muligt, ikke fordi den viden så skal forhindre, at vi gør en indsats, men fordi det er vigtigt for at undgå, at befolkningen får et forkert grundlag at agere på, altså at det ikke kun er antagelser eller frygt, der får os til at agere på den ene eller den anden facon. Derfor håber jeg meget, at vi også på baggrund af den handlingsplan, som er foreslået i dagsordenen, får mulighed for at få prioriteret også i forhold til befolkningen.

Nu taler vi hele tiden om arbejdsmiljøet i form af arbejdsmiljø på arbejdspladser. Jamen kæreste venner, hvis man gik hjem og åbnede sit skab derhjemme med rengøringsmidler – det ved jeg ikke om de herrer måske også ville prøve – kunne det være, man dér fik at se, at arbejdsmiljø ikke kun er et spørgsmål om arbejdspladser; man bør også

tænke over, hvad vi egentlig bruger i hjemmene.

Derfor synes jeg også, at det i denne forbindelse er vigtigt at slå fast, at diskussionen ikke kun er en arbejdsmiljødiskussion på vore arbejdspladser, men i bred forstand er en sundhedspolitisk diskussion.

Jeg kan på Venstres vegne tilslutte mig det dagsordensforslag, der er fremsat. Jeg vil oven i købet sige, at jeg synes, det er glimrende, at vi, om jeg så må sige får på tryk en tidsmæssig plan over, hvordan vi skal foretage den sikring imod farlige stoffer, som er stillet op i dagsordensforlaget. Det vil Venstre stemme for.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg synes, det var en lidt mærkelig bemærkning, der faldt fra fru Elsebeth Kock-Petersen. Der findes altså også mænd, der gør rent og den slags ting, i hvert fald i SF. (*Munterhed*). Nej, det er skam rigtigt nok.

Jeg synes, at det, der lægges op til her med hensyn til farlige stoffer, som flere også har været inde på, er meget vigtigt. Det, mit indlæg især vil komme til at handle om, er opløsningsmidler, da vi fra SFs side mener, at det er et af de alvorligste problemer, vi har for øjeblikket.

Allerede i 1863 blev farligheden af opløsningsmidler beskrevet på grundlag af forsøg med dyr, og hjerneskader, hovedpine, koncentrationsbesvær, svimmelhed, kvalme, træthed og andre symptomer på sygdomme er blevet observeret ved utallige senere undersøgelser foretaget både i udlandet og herhjemme.

Især inden for de sidste femten år har opmærksomheden været rettet mod sammenhængen mellem hjerneskader og opløsningsmidler. Den største gruppe arbejdere, der bliver undersøgt på de arbejdsmedicinske klinikker, er arbejdere, der er ansat eller har været ansat på arbejdspladser, hvor der arbejdes med opløsningsmidler. Man regner med, at 20 pct. af alle danske arbejdere regelmæssigt er udsat for organiske opløsningsmidler.

Siden 1976 har hjerneskade været anerkendt som erhvervs sygdom. I alt 1.400 arbejdere har fået erstatning herfor. Men der er ingen tvivl om, at mange andre har pådraget sig forgiftninger under udførelse af deres ar-